

Eylül Düşleri

– ADEM EFİLOĞLU · 03 Eylül 2016

Beni bıraksan hani
Kuş olup uçasım gelir
Uzaklara
Çok uzaklara
Hani ebabillerin yolunu bulamadığı yerlere

Oturduk yıldızlarla
Karanlığın tam ortasında demledik hayalleri
O anlattı ben dinledim
O anlattı ben inledim
Ne çok derdi varmış kimsesizliğinin
Kendimi dinlediğimde anladım

Muhasebesi denk düşmedi hiçbir mesafenin
Her aralık farklı kuşların ölümünü fısıldadı
Her fısıltı haince düştü yüreklere
Eylül hüsrânın izlerini sürerken üstümüze
Asla fakında değildik
Biz ölmeden önce

Gözlerine şehirler boyardım fark etmeden
Bazı yeşil
Bazı Eylül sarısı
Bazı kırmızı
Ve bazı siyaha denk düştü tuvalin
Şövale renk cümbüşüne bezenmişti anlasan

İstisnasız bakışların arasından,
İnfial çığıdır feveranların,
Dalları yapraksızdır bu yüzden ağaçların
Bazı duyulup,

Bazı susulan.
Ama kimsesizliğimizle özdeş
Ve en çok onunla kardeş.

Beni bana bıraktığındandır böyle pervasızlığım
Bana bıraktığındandır böyle yanmışlığım
Hatıraların satır başlarında özledikçe
Yeni bir yangını
Mumla arıyoruz
Görüyorsun hayat yerinde durmuyor
Yapraklar sarıya vuruyor
Ve zemheri tam önümüzde duruyor

Son söz
Uykuya dalmadan önceki huzurda
Elleri semaya asılmış yüreğimizle
Bizi sadece biz anlarken
"Bu gitmeler gitmek değil..." *

Âdem Efiloğlu